

відповідає міжнародно-правовим нормам, проте в цілому містить високі стандарти у сфері праці.

Список використаних джерел

1. Жернаков В.В., Прилипко С.М., Ярошенко О.М. // Трудове право: підручник. – Х.: Право, 2012. – 496 с.
2. Конституція України: Прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 року // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – №30. – Ст.141.
3. Міжнародний пакт про громадянські та політичні права від 16.12.1966 р. // Права людини. Міжнародні договори України, декларації, документи / Упоряд. Ю.К. Качуренко. – К.: Наукова думка, 1996. – С. 36-58.

Ключові слова: міжнародно-правове регулювання; Конституція України; Міжнародний Пакт; трудові права; Конвенції.

Науковий керівник: д.ю.н., проф. Чанишева Г. І.

Шкільнюк Анастасія Дмитрівна

студентка 3-го курсу соціально-правового факультету
Національного університету «Одеська юридична академія»

ПЕНСІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАЦІВНИКІВ ПОЛІЦІЇ ЗА ЗАКОНОДАВСТВОМ УКРАЇНИ

Служба в поліції є державною службою особливого характеру, яка є професійною діяльністю поліцейських з виконання покладених на поліцію повноважень [1]. Діяльність працівників поліції є ризикованою, тому потребує додаткової державної підтримки у сфері надання соціальних гарантій.

У разі настання страхових випадків, кожна особа, у тому числі і працівник поліції, має право на отримання соціального забезпечення. Одним із проявів державної підтримки осіб, які зіштовхнулись із складними життєвими обставинами, що не залежать від їх волі, є пенсійне забезпечення.

Якщо брати до уваги види соціального забезпечення, то варто зауважити, що одним із них має виступати пенсійне забезпечення, а не пенсія, адже пенсія – це лише певне матеріальне благо, яке надається громадянам, які зазнали страхового випадку, в межах пенсійного забезпечення. Змістом пенсійного забезпечення є надання непрацездатним громадянам грошових виплат – пенсій (як різновиду пенсійного забезпечення). Розглядаючи співвідношення таких категорій, як

«пенсійне забезпечення» та «пенсія», слід зазначити, що вони є «формою» та «змістом» відповідно, оскільки пенсія має установлений грошовий вираз.

Пенсії розглядаються як один з шляхів (способів) матеріального забезпечення непрацездатних громадян за рахунок суспільних фондів споживання, при якому має враховуватись їх суспільно-корисна праця, встановлюватись єдність умов і форм пенсійного забезпечення всіх категорій працюючих.

Законодавець розглядає пенсію як «щомісячну пенсійну виплату в солідарній системі загальнообов'язкового державного пенсійного страхування, яку отримує застрахована особа в разі досягнення нею передбаченого законодавством пенсійного віку чи визнання її інвалідом, або отримують члени її сім'ї у випадках, визначених законодавством».

Для визначення розміру пенсії, на який претендує особа, що звертається з заявою про призначення пенсії, використовується розмір страхового стажу. Страховий стаж — період (строк), протягом якого особа підлягає загальнообов'язковому державному пенсійному страхуванню та за який щомісяця сплачені страхові внески в сумі не меншій, ніж мінімальний страховий внесок [2].

Пенсія для поліцейських має чітко окреслені межі, шляхом встановлення її мінімального та максимального розміру, який здійснюється на загальних підставах, що регулюється Законом України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» та спеціальним законодавством (Законом України «Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб»). Спеціальним законодавством передбачено, що особи, які перебувають на службі в поліції або перебували на такій (а також в органах внутрішніх справ) можуть претендувати на наступні види пенсій: 1) за вислугу років; 2) по інвалідності; 3) у разі втрати годувальника [3]. При чому остання може призначатися також особам, які є членами сімей поліцейських. Великою перевагою є те, що особи, які мають право на призначення зазначених пенсій за вищевказаним законом, можуть за власною ініціативою отримувати пенсію на загальних умовах, передбачених Законом України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування».

З 1 січня 2018 року максимальний розмір пенсії (з урахуванням надбавок, підвищень, додаткової пенсії, цільової грошової допомоги, пенсії за особливі заслуги перед Україною, індексації та інших доплат до пенсії, встановлених законодавством, крім доплати до надбавок окремим категоріям осіб, які мають особливі заслуги перед Батьківщиною) не може перевищувати 10 прожиткових мінімумів непрацездатних громадян.

Слід зауважити, що з 2018 року пенсія за вислугу років залишилась лише для суб'єктів, діяльність яких регулюється Законом України

«Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб».

Список використаних джерел

1. Про Національну поліцію: Закон України від 02 липня 2015 року № 580-VIII // Відомості Верховної Ради України. – 2015. – № 40-41. – Ст. 379.
2. Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування: Закон України від 09 серпня 2003 року № 1058-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 49. – Ст. 376.
3. Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб: Закон України від 09 квітня 1992 року № 2262-XII // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 29. – Ст. 39.

Ключові слова: пенсія, пенсійне забезпечення, працівник поліції, страховий стаж, соціальне забезпечення.

Науковий керівник: к.ю.н., доцент Андропова В. А.

Штокало Сергій Петрович

студент 2-го курсу соціально-правового факультету
Національного університету «Одеська юридична академія»

СУЧАСНІ ПІДХОДИ ДО КЛАСИФІКАЦІЇ СУБ'ЄКТІВ ТРУДОВОГО ПРАВА

Сьогодні у вітчизняній правовій науці немає єдності поглядів щодо суб'єктного складу галузі трудового права, поняття статусу суб'єкта трудового права та його структурних елементів, відсутнє нормативне закріплення основоположних правових категорій. Все це вносить невизначеність і неоднозначність у правове регулювання відносин у сфері застосування найманої праці та ускладнює правозастосовчу практику. Тому, питання класифікації суб'єктів трудового права має важливе практичне значення, оскільки вона забезпечує можливість більш різноманітно і внаслідок цього відповідно до реалій окреслити найважливіші їх характеристики.

В сучасних умовах однією з найпоширеніших є класифікація суб'єктів права з поділом на приватно- та публічно-правові.

Справді, самі по собі суб'єкти права не «народжуються» приватно- чи публічно-правовими, вони стають такими в силу встановлених законом розходжень їх правового становища, повноважень, особливостей правового регулювання тих чи інших соціальних сфер.